

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. K.,**
nar.,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2023, č. j. CPR-38623-2/ČJ-2022-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-360141-14/ČJ-2022-000022-SV ze dne 8. 11. 2022, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí pro jeho nepřiměřenost, resp. konflikt s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce byla chybně posouzena závažnost vytýkaného jednání, kdy bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, přestože se dopustil neoprávněného pobytu v rozsahu necelých sedmi měsíců. Řešená protiprávnost je prvním pochybením žalobce na území České republiky, při výsledku se k ní žalobce doznal a během řízení spolupracoval. Je třeba přihlídnout i k tomu, že předmětná protiprávnost nevznikla jako produkt neúcty k právnímu řádu České republiky, nýbrž z důvodu obyčejné lidské chyby a následně trvala vinou tíživých okolností, kdy žalobce nevěděl jak řešit nastalou situaci a na území České republiky tak při svém pobytu strádal, aniž by měl z pobývání v ČR jakýkoliv zásadní prospěch. Útrapy žalobce nikterak neospravedlňují z projednávané protiprávnosti, avšak oslabují společenskou nebezpečnost jeho jednání, v důsledku čehož má žalobce za to, že je možné působit na jeho osobu i mírnějším a výchovnějším způsobem než cestou správního vyhoštění s dobou platnosti na 1 rok. Pochází z poměrně chudého státu, ke spáchání protiprávnosti jej dovedla tíživá osobní situace. Bylo mu dostatečným trestem, že byl zadržen policejním orgánem a po určitou dobu omezen na osobní svobodě. Žalobce má za to, že je možné na něj působit mírnějším a výchovnějším způsobem, a to cestou správního vyhoštění nepřekračujícího dobu platnosti na 6 měsíců.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Je přesvědčen, že se adekvátně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Délka správního vyhoštění byla uložena v zákonném rozpětí. Namítaná špatná ekonomická situace v Uzbekistánu dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro užití mírnějšího řešení. Správní orgán je se situací v Uzbekistánu obeznámen, bylo vycházeno z aktuálních informací a ze závazného stanoviska. Pochybení nelze svádět na neutěšenou ekonomickou situaci v zemi původu.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 7. 11. 2022 byla téhož dne provedena pobytová kontrola žalobce, který k výzvě k prokázání totožnosti předložil cestovní doklad Uzbekistánu, kdy bylo následně zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně.
6. Kontrolou cestovního dokladu bylo nalezeno neplatné české vízum s platností od 7. 11. 2021 do 17. 4. 2022 s délkou pobytu 162 a typu D – počet vstupů MULT. Poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo ze dne 19. 11. 2021.
7. Při výsledku žalobce sdělil, že do schengenského prostoru naposledy vstoupil dne 19. 11. 2021 a již z něj nevystoupil, přicestoval letecky do ČR na české vízum. Přijel za prací. Věděl, že má vízum přibližně na 6 měsíců. Nevystěhoval, protože má v Uzbekistánu nemocného syna a potřeboval peníze na léčbu. Chce si zařídit vízum v Polsku, je tam objednaný na 17. 11. 2022. Bydlí v Praze, přihlášený k pobytu není. Měl v plánu zde pobývat do doby, než si vydělá dostatek prostředků na léčbu syna. Nemá nyní nikde podanou žádost o povolení k pobytu. Je ženatý a má tři děti. Finanční prostředky na pobyt ani vycestování nemá. V ČR pracuje brigádně na stavbách. Na nikom není finančně závislý. V ČR ani EU nemá žádné vazby. V Uzbekistánu má celou rodinu, má tam zajištěno bydlení. Jeho vycestování nebude pro nikoho zásahem do soukromého či

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

rodinného života. Nepáchal zde žádnou trestnou činnost. Po návratu má kde bydlet. Je zdrav. Ve vycestování mu nic nebrání, nemá žádnou překážku, chce vycestovat. Potřebuje si ale ještě vydělat a na léčbu syna 50 000 USD. V Uzbekistánu mu po návratu nic nehrozí. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně.

8. Součástí spisu je závazné stanovisko ze dne 8. 11. 2022, ev. č. ZS55275 se závěrem, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
13. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
14. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.*
15. Stěžejní žalobní námitkou je, že se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nepřiměřenost, kdy má za to, že jeho protiprávní jednání nebylo natolik závažné, aby mu odpovídalo uložení správního vyhoštění v délce jednoho roku, kdy za adekvátní by považoval správní vyhoštění v délce maximálně 6 měsíců. Poukázal na to, že předmětné protiprávní jednání bylo jeho první protiprávní jednání v ČR, jinak žádnou trestnou činnost nepáchal. Jednání se nedopustil z důvodu neúcty k právnímu řádu, nýbrž bylo důsledkem lidské chyby pod tíhou osobní situace, kdy v Uzbekistánu je špatná ekonomická situace. Při svém pobytu strádal, aniž by měl z pobývání v ČR jakýkoliv zásadní prospěch.
16. K této námitce soud uvádí následující.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

17. Správní orgán I. st. vymezil neoprávněný pobyt žalobce od 18. 4. 2022 do 7. 11. 2022, přičemž žalobci uložil správní vyhoštění v délce jednoho roku.
18. Žalovaný ve svém odůvodnění shrnul vývoj pobytové situace žalobce, kdy poukázal na to, že žalobce na území ČR přicestoval dne 19. 11. 2021, jak plyne ze vstupního razítka z cestovního dokladu, přičemž platnost víza skončila dne 17. 4. 2022. Dále uvedl, že musí korigovat délku neoprávněného pobytu žalobce s ohledem na to, že mu nebyl vydán výjezdní příkaz ve smyslu § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jehož smyslem je dát cizinci alespoň krátkou lhůtu na vyřízení potřebných záležitostí souvisejících s vycestováním. Žalobci mohl být výjezdní příkaz vydán 18. 4. 2022. Žalovaným bylo přistoupeno k domnělému vydání výjezdního příkazu na maximální možnou dobu, tj. 60 dnů, a to ve prospěch žalobce, přesto doba neoprávněného pobytu žalobce, která byla delší jak 4 měsíce, odůvodňuje dle žalovaného uložení správního vyhoštění. Stanovená doba koresponduje s dobou stanovenou v obdobných případech.
19. Lze tedy shrnout, že neoprávněný pobyt žalobce byl původně vymezen od 18. 4. 2022 (ode dne následujícího po skončení platnosti žalcobcova víza) do dne kontroly proběhlé 7. 11. 2022 (tj. neoprávněný pobyt trvající více než 6 měsíců). Žalovaným byl pobyt korigován o 60 dnů v důsledku nevydaného výjezdního příkazu, tj. se jednalo o neoprávněný pobyt trvající více než 4 měsíce.
20. Žalobce ve své žalobě nikterak nepopírá, že se vymezeného protiprávního jednání (neoprávněného pobytu) dopustil. Vzhledem tomu, že namítá toliko nepřiměřenost stanovené délky správního vyhoštění (respektive zákazu vstupu na území členských států EU), je předmětem posouzení otázka, zda se správní orgány při svém rozhodnutí dopustily překročení správního uvážení či nikoli.
21. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
22. Co se týče posouzení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, uvedl správní orgán I. st., že neshledal nepřiměřený dopad rozhodnutí. Při stanovení délky jednoho roku bylo konkrétně zohledněno žalcobcovo protiprávní jednání, tedy zmíněný neoprávněný pobyt. Dále bylo přihlédnuto k tomu, že se jednalo o první protiprávní jednání žalobce a k tomu že se správním orgánem spolupracoval. Dále správní orgán zohlednil, že protiprávní jednání bylo zjištěno až kontrolní činností hlídky, lze se tak domnívat, že jinak by žalobce na území i nadále pobýval. Žalobce se dle správního orgánu dostal do své situace sám, kdy bylo na něm, aby si zajistil potřebné povolení k pobytu a výkonu zaměstnání. Je dospělou svéprávnou osobou a musel si být vědom podmínek pobytu. Za své jednání je zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

odpovědný. Na území žalobce není hlášen k pobytu a nemá ani zdravotní pojištění. Na základě posouzení závažnosti jednání a způsobu, kterým se v dané situaci ocitl, žalovaný uložil správní vyhoštění v dolní polovině možné délky (maximum bylo v daném případě 5 let).

23. Žalovaný k námitce nepřiměřenosti rozhodnutí v rozporu s požadavky dle § 174a zákona uvedl, že není sporu o tom, že se žalobce dopustil zmíněného protiprávního jednání a naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Diskreční pravomoc je limitována zejména maximální přípustnou délkou správního vyhoštění. Zároveň se uplatní korektiv přiměřenosti dle ustanovení § 174a zákona. Dle žalovaného vzal správní orgán I. st. v úvahu v první řadě skutkovou okolnost, za které žalobce pobýval v ČR, kdy zároveň vyjádřil přesvědčení, že pokud by nedošlo k pobytové kontrole, žalobce by zřejmě na území ČR pobýval nadále. Dle žalovaného správní orgán I. st. jasně a srozumitelně vylíčil důvody pro uložení správního vyhoštění v příslušné délce. Odůvodnění délky je dle žalovaného dostatečné a přesvědčivé. Neoprávněný pobyt byl zjištěn z iniciativy správního orgánu, nikoli ze strany aktivity žalobce. Pokud by nebyl kontrolován, patrně by pobyt prodlužoval, přičemž pro legalizaci pobytu nic nečinil, což žalovaný nepovažuje za součinnost. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že žalobce významně přispěl k objasnění věci svou výpovědí, dále poukázal na to, že délka pobytu byla zjištěna z cestovního dokladu. Jedná se sice o první žalobcovo protiprávní jednání, avšak dopustil se jej hned při svém prvním pobytu v ČR. Žalobce si musel být vědom možností svého pobytu na základě víza.
24. K tomu soud uvádí, že při stanovení délky správního vyhoštění byl tedy zohledněn výše specifikovaný žalobcův neoprávněný pobyt, který byl adekvátně vymezen (a zkrácen o 60 dnů v důsledku nevydaného výjezdního příkazu). K tomu soud podotýká, že je zřejmé, že se nejednalo o pobyt nikterak zanedbatelný, nýbrž o pobyt přesahující i po zkrácení čtyři měsíce. Legalizaci pobytu v ČR žalobce dále neřešil, na čemž nemůže nic změnit ani jeho tvrzení o tom, že byl údajně pozván na den 17. 11. 2022 na vyřízení polského víza. V této souvislosti nelze také odhlédnout od správními orgány poukázané skutečnosti, že neoprávněný pobyt byl zjištěn až kontrolní činností hlídky, nikoli přičiněním žalobce, kterému naopak nebyl vydán výjezdní příkaz. Lze se také ztotožnit se závěrem, že by patrně žalobce v případě neprovedení kontroly v ČR pobýval i nadále. Z ničeho nevyplývá, že by měl žalobce v úmyslu v dohledné době vycestovat.
25. Žalobce svůj úmysl vycestovat nepopřel a uvedl, že vycestovat chce, avšak tento krok podmínil tím, že si ještě potřebuje vydělat částku ve výši 50 000 USD, což neindikuje brzké vycestování. Na jiném místě se vyjádřil ke své finanční situaci a uvedl, že nemá finanční prostředky na pobyt ani vycestování, a to přesto, že současně ihned dodal, že si v ČR vydělával brigádně na stavbách a sdělil, že na nikom není finančně závislý. I pokud by žalobce všechny vydělané prostředky zasílal skutečně na léčbu nemocného syna, nepochybně musel z něčeho svůj pobyt v ČR nějak financovat.
26. Správními orgány bylo dále zohledněno, že se jednalo o první porušení právního řádu ze strany žalobce a správní orgán I. st. také uvedl, že bylo přihlédnuto k tomu, že se žalobce doznal a spolupracoval. Zároveň však také bylo zohledněno, že žalobce v ČR neměl zajištěn žádný pobyt ani zdravotní pojištění.
27. V daném případě bylo možné žalobci uložit správní vyhoštění se zákazem vstupu až na 5 let, přičemž žalobci bylo správní vyhoštění uloženo v délce jednoho roku, kdy tuto délku

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

soud nepovažuje za jakkoli nepřiměřenou okolností případu. Žalovaný nepřekročil meze správního uvážení. Neoprávněný pobyt žalobce netrval nikterak krátkou dobu, navíc, jak bylo také již uvedeno, byl tento pobyt zjištěn až pobytovou kontrolou. V této souvislosti soud podotýká, že aniž by jakkoli zlehčoval tvrzené důvody žalobcova jednání, pak žalobcem zmíněné tíživé osobní okolnosti, které jej údajně měly přivést do dané situace, tedy nedobrá ekonomická situace v jeho zemi původu a snaha vydělat si v ČR prostředky na léčbu syna, je třeba vnímat v kontextu toho, že žalobce byl povinen si za účelem pobytu a práce v ČR zajistit příslušné pobytové oprávnění a povolení k práci. Pokud tak neučinil, musel počítat s tím, že jeho pobyt bude dříve či později zjištěn a nuceně ukončen, kdy musel rovněž vědět, že se dopouští protiprávního jednání, jestliže jeho vízum, jak uvedl, mělo omezenou platnost.

28. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí také vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Konkrétně správní orgán I. stupně shledal uložené vyhoštění jako přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Konstatoval, že žalobci ve vycestování mu nic nebrání a v ČR nemá žádné vazby, kdy naopak v domovské zemi má veškeré zázemí. Správní orgán I. st. vycházel v rámci posouzení existence důvodů znemožňujících žalobcovo vycestování ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 8. 11. 2022, ev. č. ZS55275 se závěrem, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.
29. Žalovaný jeho závěry potvrdil. Žalobce ani v žalobě neuvádí, že by napadeným rozhodnutím mělo být zasaženo do jeho soukromého či rodinného života a v průběhu řízení naopak uvedl, že se do Uzbekistánu může bez problémů vrátit za rodinou, přičemž tam žije i jeho nemocný syn. Vycestování v danou chvíli vyloučil pouze s odkazem na potřebu vydělávat finanční prostředky na léčbu syna, tedy čistě o ekonomické motivy, které nemohou samy o sobě založit nepřiměřenost rozhodnutí.
30. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. 3. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.